

Publicerad 2017-04-13 22:20 av louise svensson

Anslagen

Som när tummen försiktigt berör och slår an den grövsta strängen på gitarren. Så tog han på mig. Så försiktigt, men han visste vad han ville.

Likt en sträng darrade jag i samklang med hans hjärtas puls. Vibrerade. Han gjorde mig ömtålig, men med varsamma händer.

Det onda. Det som grott där inne. Det som blivit mörkt och svårt att lokalisera. Det flöt upp till ytan. Det som trängt in för så längesedan. Det tog han till sig.

Som när tummen försiktigt berör och slår an den grövsta strängen på gitarren. Så framkallade han, av ljumma andetag draperade skälvnningar som jag aldrig upplevt tidigare. Han gav av sig själv. Jag var upplöst och fri. Han var allt jag någonsin längtat.

Som sista refrängen i ett mästerverk omslöt han allt som tidigare förblivit oavslutat. Inget före eller efter var av vikt. Som en sträng på gitarren ebbade jag sakta ut och var inte längre orörd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren louise svensson med Poeter.se id #26732 innehar upphovsrätten